

Men naar der faa spørges: Hvem er flest, Hartkornsejerne eller vi andre, faa er der ingen Tvivl om, at „vi andre“ ere de fleste, og faa kunne Hartkornsejerne troste sig med, at naar de blive ruinerede og gaa fra deres Gaarde, faa have „vi andre“, der ere de fleste, Gavn deraf, og det har altsaa ingen Ting at betyde. Det er et meget smukt Raisonnement, og jeg er sikker paa, at det vil troste dem i høj Grad, for faa vidt som de ere Gaardmænd, og det er jo ikke alene Gaardmændene, der her er Tale om, det er ogsaa Herremændene, og det gælder tillige Stomagere og Stræddere og andre jævne Folk. Jeg kender overhovedet intet Erhverv i det ganste Land, hvor Erhvervets Udøvere ere flere end Forbrugerne, jeg ved ikke, om nogen kan nævne et saadant Erhverv, jeg overlader det til behagelig Spekulation. Naar vi nedfætte Tolden paa Støtøj, gaar det ud over Stomagere, men der er mange flere, der have Gavn deraf end Stade deraf, det samme kan siges om Tæsttilfabrikanterne og om Landbrugene, ja egentlig ogsaa om Embedsmændene. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) er til Stede her i Dag, men da man altid skal begynde at reformere fra sig selv, venter jeg, at der snart vil fremkomme et Forslag fra det ærede Medlem om Nedfættelse af Embedsmændenes, specielt Herredsfogedernes Løn, thi det er ganste sikkert, at det vil være til Gavn for flere end dem, det vil være til Stade for. Paa den Maade kunne vi blive ved med at nedfætte Indtægterne for os alle sammen, skulle vi sige, med $\frac{1}{5}$, eller skulle vi være flotte og sige til Halvdelen, i den gode og trygge Overbevisning, at det, vi have gjort, bliver til Gavn for flere end dem, det bliver til Stade for. Hvad bliver faa det samlede Resultat af alt dette? Saa opdage vi til vor Forstrækkelse, at vor Regning er af samme Natur som det bekendte matematiske Kunststykke, hvorved man beviser, at en Kat har tre Haler, for naar det bliver regnet ud, at der er mange flere Forbrugere end Producenter, bliver desværre det samlede Resultat af Regnestykket, at det gaar ud over os alle sammen, fordi vi ere Producenter alle sammen. Der kan være nogle enkelte Sjæle, som ere saa heldigt stillede, at de ikke ere det, men det er rene Undtagelser. Jeg kender ingen saadanne i en Hast, for Embedsmændene ere det sandelig ikke, dem skal det nok komme til at gaa ud over i Længden. Producenternes Indtægtstab skal nok føre til en Nedfættelse i deres Lønninger enten før eller senere, faa dem kan man ikke undtage. Kapitalisterne kan man heller ikke undtage, hvis da deres

Penge sidde i danske Produktioner. Men der er jo nogle faa Folk, der nyde Indtægt af fremmede Obligationer, de ville være uden for det, for dem vil det være en Fordel, hvis vi reducere faa stærkt. I Teorien er jo alt muligt. Brugte vi det ærede Medlems Argumentation, faa vi først $\frac{1}{5}$ og faa Halvdelen af paa vore Ejendommers Værdi og faa gaa vi til Slut ned til Null-Værdi, og faa sige vi: Nu have vi naaet en pyramidal Sykke, for alt koster ingen Ting, vi kunne faa det for ingen Ting. Der have vi den Sykke, vi skulle stræbe efter, at Værdien bliver lig Null, hvis vi ikke gjorde den ubehagelige Opdagelse, at med Undtagelse af disse faa Kapitalister, som vi alle ville gøre alt det onde, vi kunne, ville vi alle sammen komme til at leve af ingen Ting, for faa ere ogsaa vore Indtægter reducerede til Null.

Jeg tror nok, vi i den Lantegang, som kommer til Orde her, have det, som er Hovedstævanten i hele den smukke Frihandels-teori: den er bygget paa Forbrugernes Interessser og paa intet andet. Vi kunne vel have Lov til at stille op som en Modfættning til den den stik modsatte Teori, som siger, at vi alle ere Producenter, og at derfor ere vi alle sammen interesserede i at faa Penge for vore Varer, og faa meget som muligt, i alt Fald inden for visse Grænser. Naar jeg stiller denne modsatte Teori op — og det gør jeg her — er det ikke, fordi jeg vil gøre en tilsvarende Fejl og sige, at faa naa vi Sykken ved at gaa svimlende op i Pris, faa at det, der nu koster en Dre, kommer til at koste en Million eller saadan noget. Nej, det er indlysende, at der gives et fornuftigt Mellemstandpunkt etsteds. Det kan altid være vanskeligt at finde det, men lad os prøve paa at finde det! Have vi paa den ene Side en gal Teori — jeg beder undskyldte, at jeg kaldte den gal, den er jo fuldstændig rigtig og logisk klar, set fra Forbrugernes Standpunkt — men have vi altsaa en ensidig Teori, faa stiller jeg en anden op, ensidig til den anden Side, og siger: Skulle vi faa ikke gaa midt imellem dem og lade være med blindt hen at følge den under Paaberaabelse af, at den var godt Latin for 100 Aar siden? Det er jo dog ikke tilstrækkeligt til dens Forsvar. Man kan nu sige, naar man indlader sig paa disse Ting — det var det, jeg var ved før, og som jeg den Gang forlod, men jeg skal et Djeblit vende tilbage til det, fordi det er noget, der ogsaa her er af Betydning —: „Vi ere jo interesserede i det, det maa gavne os. Sæt, at al Ejendom, al Værdi af Produktionen falder med $\frac{1}{5}$, altsaa 20 pCt., faa falde jo